

מסורת הש"ס

א [דברים כ: טו, כג, כ] ו'
מס' לקמן טו. ד"ה ואל,
ב [דברים כ: טו, כג, כ] ו'
מס' לקמן טו. ד"ה ואל,
ג [דברים כ: טו, כג, כ] ו'
מס' לקמן טו. ד"ה ואל,

גליון הש"ס

כ"ג ד"ה חלילתא סא, ט"
וכחז דף ג' פ"ה חז"ל ד"ה
לקמח:

רבינו חננאל

פ"ק ש"י
במה אשה יוצאה ובמה
איתו יוצאה, לא תצא אשה
בחוטי כו'. אקמח רב נתן
מירד שפא תרין לה
טבילה של משה, ומסוס
שחוצצת מחוץ והחלת
בחן ד' אמות בח"י. אבל
תיכי חלילתא לא גזיר בהו
רנן, דהא אחותיה דרב
הונא בריה דר' יהושע הוה
טבילי בדמחן גמי תיכי
חלילתא בראשיהו ולא הוה
קפדי, רבין דלא הוה קפדי
שור, והימי תיכי חלילתא,
אבל תיכי טבייתא לא,
דרוצצת, ואסיקא דחז"ל
שיעו אין חוצצין ואפילו
אם הן קשרין בראש
הבנות, ואפי' שחוצצת
קשה הוא המים נכנסין
בשיער ואין חוצצין, אבל
חז"ל צמר וחז"ל שפתן
כראש הבנות חוצצין, וכ"ש
אם הן קשרין בצואר
מסתחקין בבשר ואין
המים באין וחז"ל, ולפיכך
חוצצין כירצה בהן בחבקין
שבצואר הבנות, ואקמח

במה אשה פרק ששי שבת

במה אשה יולאה. דהו מכשית ולא
משי וזכא דהו מכשית
וגזר ביה רבנן [לקמן טו:] דילמא
דילמא אשה יולאה ומוחא
לחברתה חשיבמו
דילמא אחי לחמוי ד' אמות: לא
בחוטי למר ופסקו ולוטע
שכראשה. שקולעת בהן שעה:
שכראשה. אכלוהו קאי ונגמ' מפרש

עד שפרס. שחמיר קתם שיהו רפויין
ויכנסו המים בנייהל לשער: טוטפת
וסריבטיין. מפרש בגמרא [ו] חשוכין הן
ומיישין דילמא שלפא ומחיא לחברתה:
זמן שאין סטורין. עם השכנה שקורין
שקפיי"א אכל סטורין ליכא למיחש
לחזוויי שלינה טוטלת השכנה מראשה
כרה"ר שחגלה כל שעה: כפול. מפרש
נגמ' [ו] לרה"ר. אכל לחזר שרי וכל
הנוכרים למעלה אטוריס אף לחזר
שמה תרגיס כרה"ר ומדא גזירה היא
דגזר בהה שלא מתקטע בהה שגשת
כלל ובכבול החירו דמפרש לקמן
בפרקין [דף סד:] שלא לאסור את כל
של טביעה ומתנגה על צבלה: עיר
שכ"ל. כמין נוסף"א ומייירין בה
כמין עיר: קטלא. מפרש בגמרא
[לקמן דף טו:] הוה. לורה לחמוס
בה איגרת או כל דבר סגור: שאינה
קובעה. כגון אישפילג"א: ואם יולאה
אינה חייבת טעמא. דכולהו מכשיתין
גיטו ורבנן הוה דגזרו בהו דילמא
שלפא ומחיא: גב' טבילה מאן
דבר שמה. מה ענין טבילה אכל
הלכות שבת: ושריא לכו. ומתרת
אותם טבול שבת של הטבילה לא
גזרו כדאמרינן במסכת ביצה [דף טז.].
אדם נראה כמיקר ואין נראה כמתקן
עצמו: סיבי חלילתא. שרשרות של
חוטין חלולות ועגולות: מהו. לקלוע
בהן שעה וללכת שבת שאינה יכולה
למותחן על דלוקוק על השער בחוקה
והמים נכנסין בה ומיבעיא ליה מי
הו חלינה ולא תלך בהן שבת משום
גזירת טבילה מזה או לא הו חלינה:
כל שהו אריג לא גזרו. ללכת בו
שבת דלענין חלינה לא חיך דלא
מזי להדוקי שפיר: לחחוסי דלא
קפדן עליהו. ליעול מרחשן כשהן
רוחזות במחין אלמא עיילי בהו מיה
שער אפילו להנאה רמיה וכיון שכן
לענין טבילה נמי לא זריכין להמירן
ומותר ללכת בהן שבת דהא אי
מתרמי טבילה לא שרו להו לא משום
חלינה ולא משום קפידא: דמיטעני.
שענפו הכן תיכי כטיט: הא נמי
אריג הוא. והא קאמר לא גזרו כלל
ללכת ולהאי ליטנא דלא קפדי משמע

זו.

במה אשה כו' לא בחוטי צמר. מפרש בגמ'
מפרש נגמ' משום דילמא מיתרמי
לה טבילה של מזה ושרי להו ואחי
לחמוינהו ארבע אמות
כרה"ר אומר ר"י דהיינו דוקא בחוטיין
השער אכל חוטין החמוין בקליעת
דילמא שריא להו כדתנן בהמנע

במה אשה יוצאה ובמה אינה יוצאה לא
תצא אשה לא בחוטי צמר ולא
בחוטי פשתן ולא ברצועות שבראשה ולא
תטבול בהן עד שתרפם ולא בטומפת ולא
בסריבטיין בזמן שאינן תפורים ולא בכבול
לרה"ר ולא ביער של זהב ולא בקמלא ולא
בזומים יולאה בטבעת שאין עליה חותם ולא
במחט שאינה נקובה ואם יצאת אינה חייבת
הטאת: גב' טבילה מאן דבר שמה אמר
רב נחמן בר יצחק אמר רבה בר אבוה מה
מעם קאמר מה טעם לא תצא אשה לא
בחוטי צמר ולא בחוטי פשתן מפני שאמרו
החכמים בחול לא תטבול בהן עד שתרפם
וכיון דבחול לא תטבול בהן עד שתרפם
בשבת לא תצא דילמא מיתרמי לה טבילה
של מצוה ושריא להו ואחי לחמוינהו ד'
אמות כרה"ר בעא מיניה רב כהנא מרב
תיכי חלילתא מאי א"ל אריג קאמרת כל
שהו אריג לא גזרו איתמר נמי אמר רב הונא
בריה דרב יהושע יכל שהו אריג לא גזרו
ואיכא דאמרי אמר רב הונא בריה דרב יהושע
חזינא לאחוותי דלא קפדן עליהו מאי איכא
בין הך לישנא ובין הך לישנא איכא ביניהו
דמיפני להך לישנא דאמר כל שהו אריג
לא גזרו הני נמי אריג וזהך לישנא דאמרת
משום קפידא כיון דמיפנא כקפד קפרא עליהו
יתנן התם ואלו חוצצין באדם חוטי צמר
וחוטי פשתן והרצועות שבראשי הבנות ר'
יהודה אומר של צמר ושל שער אין חוצצין מפני
שהמים באין בהן אמר רב הונא וכולן בראשי
הבנות שנינו מתקוף לה רב יוסף למעוטי
מאי אילימא למעוטי דצואר ודמאי אילימא
למעוטי דצמר השתא רך על גבי קשה חוצצין
רך על גבי רך מיבעיא אלא למעוטי דחוטי
פשתן השתא קשה על גבי קשה חוצצין קשה
על גבי רך מיבעיא אלא אמר רב יוסף היינו
מעמא דרב הונא ילפי שאין אשה חונקת
את עצמה איתבייה אביי הבנות יוצאות
בחוטיין שבאזניהן אבל לא בחבקין
שבצואריהן ואי אמרת אין אשה חונקת עצמה
חבקין שבצואריהן אמאי לא אמר רבינא
הכא

לכ"ע אין חוצצין אף על פי שחוטי פשתן חוצצין
לכולי עלמא:
אלא א"ר יוסף. לפי שרבו יוסף בעצמו מקשה
שיך לומר אלא:
הכא
ממחין את הטיט ומלכלך בשרן בעלייתן מן
הטבילה ואע"ג דחלינה לא הוה דהא עיילי
בהו מיהו כיון דשקיל לה משום טיטוף אחי
לחמוינהו ואסור ללכת בהן ולליטנא קמא לא
גזרו אלא במידי דחיין לטבילה ורובא מפרשין
הך קפידא לענין חלינה כדק"ל רובו ומקפיד
עליו חוצצין [עירובין דף ד:] וקשיא לי בגוה
טובא חדא דכי איתמר הוהו במידי דמיהדק
איתמר ואשמעינן דאע"ג דלא עיילי ביה
מיהו כיון דלא קפדי עליה משום כגופיה
ובטל לגבי שער אכל במידי דלא חזינן
למידי דמידי דקפדי עליהו אסור היכי
אמרין הכא האי נמי אריג הוא ומותר
כיון דפשיטא לן דהיכא דמיטעני מקפיד
קפדן על כרחין חיין דהא רב הונא כריה
דרב יהושע אהלסה למשה מסני לא חמא
לאפלוגי: ואלו חוצצין באדם. משום דמי
התם אלו חוצצין ככלים תני לענין טבילה
אדם ואלו חוצצין באדם: של זמר ושל
שער אין חוצצין. דלא מיהדק על גבי
שער: הכנות. קטנות. אורחא
דמילתא נקט: וכולן בראשי הכנות
שנינו. לא מימא שכראשי הכנות
ארצועות לחודייהו קאי אלא חמויין
נמי קאי: למעוטי מאי. אשמעינן רב
הונא דחוטיין נמי בראשי הכנות
שנינו: אילימא למעוטי. חוטיין
הקשורין בצוארן דלא חייזי: ודמאי.
הי חוטין אלא למעוטי דלא חייזי
בצואר. זמר קרוי רך לגבי פשתן
ולגבי שער: על גבי קשה. שער:
ע"ג רך. כשר: מיכטיא. בתמיה.
הא ודאי על גבי רך טפי מיהדק: לפי
שאיין חונקת עצמה. להדק חוטין
בצוארה וקושרתן כריות שיהו רפין:
בחוטיין שבאזניהן. שמונחן שם
שלא יתסם ההדק: חבקין. ענקי
לרעותות שאינן מוחכות רחנות
דלאו למכשית עבידן דומיא דחוטיין
שבאזניהן: חבקין. לשון קילקלי
וחכך [לקמן דף סד.] זינגלא לאסור
בו סוס:
בקטלא

עין משפט

גר מצוה
א א מ"י פ"ט מהל' שבת
הל' ו' ומ"י פ"ב מהל'
מקואות הל' ה' סגמ' ללחין
סה וסמג' פ"ב רמח טושי"ם
ח"ת ס' עג ספ"ק א
וטושי"ם י"ד ס' קת ספ"ק
ג:
ב ב מ"י פ"ט מהל' שבת
הל' ד' טושי"ם ח"ת ס'
עג ספ"ק י' וספ"ק י"ה:
ג ג ד מ"י שם הלכה ט
טושי"ם ח"ת ס' עג ספ"ק
א
א וטושי"ם י"ד ס' קת
ספ"ק ג:
ד ד ה' מ"י שם הלכה ו'
טושי"ם ח"ת ס' עג ספ"ק
ג
וטושי"ם י"ד ס' עג ספ"ק
ג:

לענין רש"י

שקפיי"א [ק"פ] א.
שכ"ס עשוי ושת.
גושק"א [סיכה, סבבנה.
אישפילג"א
[אישפילג"א]. סיכה
[שאינה נקובה].
צינבל"א. חבך
[וצרועי בטן למוס וכד"ב].